

Děti, dneska jsme četli o člověku, který by slepý od narození. Jako slepý se už narodil. Takový člověk žije pořád ve tmě. Děti, byly jste už někdy delší dobu ve velké tmě? Jaké to bylo? Bály jste se? Pomohl vám někdo najít cestu ke světlu?

Já jsem zažil takovou tmu v jeskyni. V jeskyni se člověk nerozkouká. Není to tak, že jeho oči si po chvíli zvyknou a aspoň trochu vidí.

Zkuste si to teď – na chvíli nevidět. (zavázat dětem oči) Podle čeho se orientují lidé, kteří vůbec nevidí? Ano. Sluchem a hmatem. Takže teď chvíli neuvidíte a budete víc spoléhat na váš sluch a hmat. Vydržíte to? Zkuste to vydržet. Dospělí mohou zavřít oči.

Dám vám do ruky jednu věc, jestli hmatem poznáte, co to je. Neříkejte to nahlas, ať to neprozradíte ostatním.

Děti, teď zase chvíli poslouchajte. Představte si toho člověka z dnešního biblického příběhu. Ještě nebyl úplně starý, protože v tom příběhu dál vystupují jeho rodiče, ale zároveň také víme, že už byl dospělý. Představme si, že měl třeba dvacet let. Dvacetiletý muž, který vypráví svůj příběh. Představujete si ho? Co má podle vaší představy na sobě oblečené?

Teď poslouchajte, co vypráví:

Když jsem byl ještě malý, cítil jsem se úplně normálně, nevěděl jsem, že jsem jiný než ostatní. Nic mi nechybělo. Mí rodiče mě měli rádi a se vším mi v životě pomáhali. Až když jsem byl asi tak starý jako vy a chtěl jsem si hrát s ostatními dětmi, pochopil jsem, že jsem jiný. Děti kolem mě viděly. Já jsem místo toho poznával svět hmatem a sluchem. Nevěděl jsem, jak vypadá obloha a mraky. Jak vypadají barvy, jak vypadá východ slunce...

Naučil jsem se ale dobře chodit i běhat, protože mi ostatní děti a mí sourozenci pomáhali a všude mě brali s sebou. Vždycky jsem se mohl někoho držet a děti dávaly pozor, aby se mi nic nestalo. Moc rád jsem si s nimi hrával. To, že jsem byl jiný, bylo někdy dokonce výhodou. Chodili jsme třeba do sadů na fíky a já vždycky už z dálky slyšel, když se blížil hlídač, protože mám velmi dobrý sluch a tak jsme včas utekli.

Když jsem ale dospěl, nenašla se pro mě žádná práce a přátelé mě pomalu opouštěli. Pro rodinu jsem se stal přítěží. Sedával jsem tedy u cesty a prosil kolemjdoucí o trochu peněz nebo o jídlo. Byl jsem odkázán na žebrání. Z toho mi bylo smutno a cítil jsem se sám. Nechtěl jsem jen posedávat u cesty a prosit. Mnohem raději bych byl nějak užitečný.

Jednoho dne se však všechno změnilo. Už z dálky jsem slyšel, jak se ke mně blíží skupina lidí. Lidé v té skupině se pořád na něco vyptávali jednoho muže, kterému říkali „mistře“.

Tu jsem slyšel, jak se ptají i na mě: „Mistře, co špatného udělal támhle ten slepec? Když je slepý, znamená to, že udělal něco špatného? A když ne on, tak jeho rodiče? Když nevidí, chce ho tím Pán Bůh potrestat?“

Lekl jsem se. Co to povídají? Vždyť jsem takto postižený už od narození, jak bych mohl něco udělat, čím bych si to zasloužil? A moji rodiče? Co by asi měli udělat špatného, abych já byl kvůli tomu slepý?

K mé úlevě a velké radosti jsem ale slyšel toho muže promluvit: „Ale moji milí, tak si Boha nepředstavujte. On tohoto člověka netrestá! Tento slepý člověk nic neprovedl a ani jeho rodiče neudělali nic tak zlého, aby si zasloužilo jejich dítě být slepé. Podívejte se na to obráceně. Pán Bůh nás má rád a je tak mocný, že vám to na tomto člověku ukáže. Já jsem přišel na tento svět, abych se stal pro lidi světlem a oni prohlédli.“

Musím vám říct, že když jsem to slyšel, tak jsem se velmi zaradoval. Konečně se mě někdo zastal. Lidé mi opravdu často říkali, že má slepota musí být Boží trest. To mě moc bolelo. Co to ale znamená, když tento muž o sobě mluví jako o světle? Jak může být člověk světlem a jak já díky tomu prohlédnu? To jsem ovšem měl za chvíli pocítit na vlastní kůži! Ten muž se ke mně přiblížil a udělal něco moc zvláštního.

Přišel až ke mně. Pak jsem cítil, jak přiložil něco na mé oči a pak mi řekl: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“. To vám řeknu, cítil jsem se dost podivně. Samozřejmě jsem v tu chvíli nic neviděl, ale cítil jsem na očích něco zvláštně chladivého. A tak jsem šel a v rybníku Siloe, který byl nedaleko, jsem si pořádně omyl celý obličej. A... najednou jsem uviděl. Nejdřív jenom světlo, pak také obrysy, barvy a tvary. Byl jsem z toho úplně paf. Chvíli to trvalo, než jsem se rozkoukal. A pak jsem pocítil obrovskou radost!

Běžel jsem hned domů ukázat se rodičům a všem, které jsem znal. Když jsem míjel sousedy, tak se divili. Říkali si: „Není to ten, který tu sedával a žebрал?“ Nikdo tomu nechtěl uvěřit, že jsem to opravdu já! Vždyť mě znali od malička jako slepého. A samozřejmě se mě hned ptali na to, co se stalo. Tak jsem jim to všechno vyprávěl. Jak si mě všiml muž jménem Ježíš, jak mi dal něco na oči a poslal mě omýt se do rybníka. Mezi lidmi to veliký poprask. Hned se na Ježíše ptali. Kde prý je. Ale to jsem nevěděl.

To samé jsem musel vyprávět ještě mnohokrát. Také učitelům zákona. Jenže ti mi nevěřili. Říkali, že jsem asi vůbec nebyl slepý. Aby se o tom ujistili, zavolali si mé rodiče, ale ti jim potvrdili, že jsem byl slepý už od narození. Popravdě ale také řekli, že neví, kdo mě uzdravil, vždyť u toho nebyli.

Učitelé zákona si mohli hlavy ukroutit: „Tak on se nám tu prochází někdo, koho vůbec neznáme a uzdravuje nám tu lidi? Kdo to kdy slyšel, aby byl uzdravený někdo slepý od narození a nabyl zraku?“ Učitelé zákona se vůbec neradovali z toho, že můžu vidět. Naopak. Zdálo se jim to podezřelé.

Přemýšlel jsem o tom, co Ježíš řekl. Že je světlem, které otevře lidem oči. K mému překvapení mě sám Ježíš ještě jednou vyhledal. Měl jsem velkou radost z toho, že za mnou Ježíš přišel. Ani bych ho nepoznal, kdyby nepromluvil. Ale poznal jsem ho po hlase. Viděl jsem ho teď poprvé.

A tu se mě ten zvláštní muž ptá: „Věříš mi?“ A já mu odpověděl: „Samozřejmě, že ti věřím, vždyť jsi mne uzdravil.“ On přišel na tento svět, aby ti, kdo nevidí, viděli. A já jsem toho důkazem.

Tak, děti, teď si sundejte šátky z očí. Je to úleva, když ze tmy vyjdeme na světlo, že? Když člověk může dobře vidět. Ale není jen vnější slepota, je taky vnitřní zaslepenost. Kdy člověk nemá problém s očima, ale přesto nevidí něco důležitého. Někdo je spoután slepotou očí a někdo zase slepotou svého srdce. Slepota srdce je nevnímavost vůči druhým lidem a vůči Bohu.

Ježíš přišel na svět, aby člověka vysvobodil ze všeho, co ho spoutává a o tom je písnička, kterou teď zazpíváme: Kdo mě z pout mých ven vyvodí – S 147.